

MAKLEIT LÁSZLÓ
(szöveg és kép)

Pihenő a Grand Canyon alján

Túrák az USA nemzeti parkjaiban (1. rész)

Joggal állíthatjuk, hogy az Egyesült Államok a nemzeti parkok hazája. És a nem mindennapi kínálatból is kiemelkedik Kalifornia, Arizona és Utah háromszöge. Az ország 60 nemzeti parkjából a legtöbb, szám szerint 9 Kaliforniában található, köztük a Yosemite, melyet Abraham Lincoln 1864-ben az USA legelső védett területének nyilvánított. A Yosemite végül 1890-ben emelkedett nemzeti parki rangra, ebben azonban más védett területek megelőzték, köztük Földünk első nemzeti parkja a Yellowstone.

Az ország délnyugati régiójának védett területei a látogatottság tekintetében is élen járnak. A Grand Canyon például 2017-ben több mint 6 millió turistát vonzott, amivel a Great Smoky Mountains National Park mögött a második leglátogatottabb park volt az országban.

Aki az USA nemzeti parkjait szeretné sorra járni, készüljön fel a nomád körülményekre. Jó előre foglalva persze szállodában is éjszakázhattunk volna, de ez a programunkat rugalmatlanná, pénztárcánkat viszont

lényegesen vékonyabbá tette volna. Az amerikai kempingezők zöme szerencsére lakóbuszokkal jár, így sátorhely mindig akad. Bár a nemzeti parkok belsejében a kempingekben is előfordul a teltház, a bejárat előtt mindig találunk helyet.

Londonból gépünk igen látványos útvonalon, a Feröer-szigetek, Izland, Grönland, majd a kanadai sarkvidék érintésével érkezett Los Angelesbe, a repülőúton tehát alvásról szó sem volt. Programunkba csak néhány rövid városnézést iktattunk be, így Hollywood, majd Las Vegas után meg sem álltunk a Grand Canyon bejáratáig.

Mielőtt az első nemzeti parkot felkeressük, érdemes beszerezni az „America the Beautiful” nevű plasztikkártyát. Ez lényegében egy belépő, ami egy éven keresztül az ország valamennyi állami kezelésű parkjába érvényes, az ára pedig olyan kedvező, hogy már

Földimókus a Grand Canyonban

Szállítás a Grand Canyonban

három park felkeresése esetén megtérül. A kártya ráadásul egy alkalommal átruházható, tehát ha ismerősünk tervez hasonló utazást, teljesen legálisan használhatja a belépőnket. A törzsi területekre a kártya nem érvényes.

ARIZONA ELSŐ SZÁMÚ LÁTNIVALÓJA A GRAND CANYON

Korábban azt feltételezték, hogy a 446 kilométer hosszúságú szakadékvölgyet a Colorado folyó 5–6 millió év alatt vájta ki, mára azonban igazolódott, hogy a geológiai képek könyvek megírásához ennél lényegesen hosszabb időre volt szükség. A kanyon alsó kőzetrétegei még a földtörténet őskorát idézik, majd felfelé haladva ókori és kisebb részben középkori eredetű homokkő, pala és mészkő alkotta réteglepcsőket figyelhetünk meg. Számunkra persze fordítva, mert a túraútvonal a kanyon peremén kezdődik és innen haladunk a folyószintig, majd vissza. A kanyon belsejében korlátozott kapacitású tábor-

helyeket is kialakítottak. A park szakemberei azt ajánlják, hogy a peremtől a folyóig tartó túrát és a visszautat kétnaposra tervezzük.

Az általunk választott útvonal, vagyis a Bright Angel Trail a kanyon déli pereméről, 2090 méter magasságból indul, és 750 méteren éri el a folyót. A kihívást természetesen nem ez jelenti, hanem a visszaút hegymászása. Ha egynapos túrára készülünk, az „elvesztett” 1340 méter délután, már fáradtan kell bevállalni. A hazai teljesítménytúrákon szerzett tapasztalatok alapján elmondható, hogy a 25 kilométeres táv nem nagy, a szintkülönbség pedig közepes nehézségűnek tartható. Ehhez azonban számítsuk hozzá, hogy a kanyon alján már májusban hőség uralkodhat, így négy liter folyadék elfogyasztásával kalkuláljunk. Szerencsére vízvételre a kanyonban is van lehetőség.

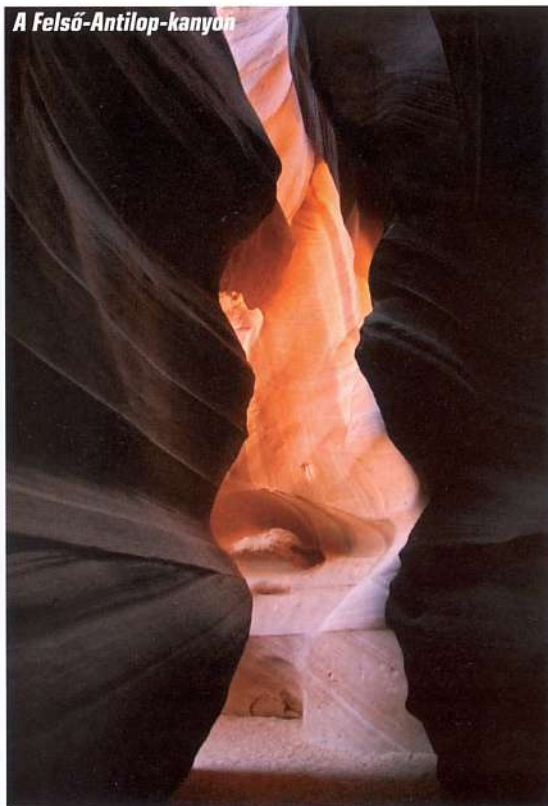
Reggel fél nyolckor indultunk, és alig haladtunk pár lépést, amikor egy udvarias ranger érdeklődött, meddig tart a túránk. A legtöbben bevallják, hogy a folyóig, amiről a park szakemberei mindenkit próbálnak lebeszélni. A ranger hozzám intézett kérdésére hasra ütés alapján annyit válaszoltam, hogy 11 óra 30-ig lefelé, aztán vissza. – Hú, nagyon profi! – hangzott a válasz.

Lefelé haladva hol a geológiai képek könyvet csodáltuk, hol a virágzó kaktuszokat fotóztuk, elhaladtunk egy táborhely mellett, majd megpillantottuk a folyó ezüstszínű szalagját. Ránéztem az órára. A lottó ötösöm így jöjjön be!

Közel egy órát töltöttünk a Colorado partján, ahová időközben egy raftingos csapat is megérkezett. Sietni nem kellett, az ötórásra tervezett

A Grand Canyon látképe

visszaút elegendő volt ahhoz, hogy még világosan kiérjünk a kanyonból. Az időjárás kegyes volt hozzánk. A túra napján inkább felhős, másnap a déli peremen tett séta során napos időt fogtunk ki, az utóbbi a panorámafotózáshoz ideálisnak bizonyult. A kanyonból kifelé mászva egyáltalán nem hiányzott néhány plusz Fahrenheit.

A Grand Canyon felkeresése azok számára is páratlan élményt jelent, akik csak a peremről tekintenek a mélybe. A szakadékvölgy belsejében a faltól távolabb tanúhegyek, a perem előtt pedig merész alakú kőoszlopok teszik még változatosabbá az egyhangúnak egyébként sem nevezhető látványt. Nem véletlenül került fel a Grand Canyon az UNESCO Világörökség-listájára, és beválasztották a világ hét természeti csodája közé is. Az élményt tovább gazdagítja az állatvilággal való találkozás. A túra során gyakran került elélnk földimókus, de a kanyonban és a peremhez közeli erdőben egyaránt feltűnt Észak-Amerika jellegzetes szarvasa is.

AZ ANTILOP-KANYONOK

A folyótól akkor sem szakadtunk el, amikor közel 200 mérföld megtétele után megérkeztünk Page városába. A kisváros nevezetessége a Powell-tó, illetve a Colorado folyó patkó alakú kanyarulata, a Horseshoe Band. A látványos kanyar a közeli, 89. számú út mellett kialakított parkolóból rövid sétával elérhető.

Page közelében, már navajo törzsi területen található az Alsó- és Felső-Antilop-kanyon. A kanyonokat a homokkő repedéseibe áramló, üledékben gazdag víz formálta, mélyítette, míg végül kialakultak a látványos meanderek és a lecsiszolt felszínek. A terület sajnos csak vezetővel látogatható, és a belépőjegy többre kerül, mint a nemzeti parki kártya egész éves díja. Ennek fejében a túravezetők fél óra alatt végiglökdösik a látogatókat a kanyonon. A fotózással is sietni kell, mert nyakunkon a következő csoport. Ha túráról készült filmet vagy fotókat nézegetünk, általában az ott átélt élmény töredékét sem kapjuk meg. Az Antilop-kanyon esetén ez fordítva van. Jobban járunk, ha fényképen látjuk.

A MONUMENT VALLEY

Utah állam felé közeledve kerestük fel Arizona utolsó geológiai látványosságát, az Emlékmű-völgyet. A Monument Valley látképét 1939-ben a Hatosfogát (Stagecoach) című Oscar-díjas film tette ismertté, de azóta is számos alkotásban megjelentek a vörös színű táblahegyek és a bizarr formájú sziklatornyok. A sziklák alapját aleurolit, más néven iszapkő adja. Ennek szemcsemérete finomabb, mint a homokkőé, de durvább, mint

az agyagkőé. Az utóbbival majd a Bryce Canyonban fogunk találkozni. Az Emlékmű-völgy szik-

láinak középső, legszélesebb rétege homokkőből áll, a kőzet vöröses színetét pedig a feldúsult vasoxidtól kapta.

Utazásunk legnomádabb, de egyben leglátványosabb sátrazóhelyével a sziklák szomszédságában találkoztunk. Árnyék semmi, a sátor környékén és ezáltal a sátorban is minden tiszta homok, a lemenő nap fényében még vörösebbé váló sziklatornyok látképe azonban mindenért kárpótolt. Másnap Utah felől visszatekintve újra megörökitettük a Monument Valley panorámáját, majd egy újabb állam felfedezésére indultunk.

(folytatjuk)

Sátrazás a Monument Valley-ben

